

καὶ ὁ ἥλιος ἀνήκει εἰς τοὺς αἰδοφορεῖς λεγομένους ἀστέρας, οἵτινες κατὰ περιόδους δὲ μὲν φύνονται λαμπρότεροι ὅτε δὲ ἀμυνότεροι. "Αν δὲ καὶ ἡ παρατηρουμένη αὔτη ἀστερία τοῦ φωτὸς τοῦ ἥλιου δὲν εἶνε σημαντικά, διότι καὶ κατὰ τὸ μέγιστον ὅριον τοῦ σχηματισμοῦ κηλίδων μόλις τὸ 1/500 τοῦ ἥλιακου δίσκου καλύπτεται ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν τούτων πλασμάτων, οὐδεὶς ὅμως ἀμφιβόλλει, ὅτι ἡ ἀλλοίωσις αὕτη τοῦ ἥλιακου φωτὸς καὶ ἐπομένως καὶ τῆς θερμότητος ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. "Ισως ἐν τῷ μέλλοντι δυνηθεῖ νὰ καταμετρῶσιν οἱ ἀστρονόμοι τὴν διαφορὰν ταύτην.

Καὶ οὐ μόνον αἱ κηλίδες διαφέρουσι κατὰ τὸ σχῆμα καὶ μέγεθος ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς θέσεις, ἃς κατέχουσιν ἐπὶ τῆς ἥλιακης ἐπιφανείας. Καὶ πλησίον μὲν τῶν πόλων τοῦ ἥλιου οὐδεμίκιν παρατηρεῖται κηλίς, σπανίως δὲ εἰς ἀπόστασιν μείζονα τῶν 30 μοιρῶν ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ, ως καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰσημερινοῦ ἡ πλησίον τούτων ἐν ἀρθρονίκῃ ὅμως κηλίδες παρατηροῦνται ἐπὶ τῶν βασιλικῶν λεγομένων ζωιῶν, κειμένων ἐκκτέρωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν 10 ἔως 30 μοιρῶν ἀπ' αὐτοῦ.

§ 18. Περιστροφὴ τοῦ ἥλιου περὶ ἀξονα.—Διάφορα σχῆματα τῶν κηλίδων, ἄπινα λαμβάνουσι κατά τὴν περὶ ἀξονα περιστροφὴν τοῦ ἥλιου.

"Αν ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας παρακολουθήσιμεν ἔξετάζοντες μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τοῦ ἥλιου κηλίδα, παρατηροῦμεν, ὅτι μεταβόλλει θέσιν. Καὶ πρῶτον μὲν ἐμφανίζεται αὔτη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν τοῦ ἥλιακου δίσκου χειλέων, χωρεῖ κανονικῶς διὰ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτοῦ πρὸς τὰ δυτικὰ χεῖλη καὶ ἐπὶ τέλους ἔξαρχειται. "Η κανονικὴ αὕτη τῶν κηλίδων κίνησις εἶνε φαινομενική, καὶ προέρχεται ἐκ τῆς περὶ τὸν ἕδιον ἀξονα περιστροφῆς τοῦ ἥλιου ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δόποιν φέρει τὸν κηλίδην. Ός ἐκ τούτου ἡδυνήθησαν οἱ ἀστρονόμοι νὰ ὀρίσωσι τὸν χρόνον μιᾶς περὶ ἀξονα περιστροφῆς τοῦ ἥλιου καὶ εὐρόν αὐτὴν ἵσην πρὸς 25 ἡμέρας καὶ 38 ώρ. Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείκης περὶ ἀξονα περιστροφῆς τοῦ ἥλιου ἔπειταν πᾶσα κηλίς, ἥτις ἐπὶ τῶν δυτικῶν τοῦ ἥλιου χειλέων ἔξηρανίθη, νὰ ἐμφανισθῇ πεκλιν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν, τοῦτο ὅμως δὲν συμβάνει πάντοτε, διότι οὐ μόνον ἀσταθής τὸ σχῆμα καὶ μέγεθος τῶν κηλίδων, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὸν ρηθέντα χρόνον πολλάκις αὗται διαλύονται καὶ καταστρέφονται. "Υπάρχουσιν ὅμως καὶ κηλίδες ἐπὶ μακρὸν διαρκοῦσσαι χρόνον, ἥτοι 5,12 καὶ 18 μῆνας, αἵτινες πολλάκις ἐμφανίζονται ἐπὶ τοῦ ἥλιακου δίσκου. Ἐκτὸς ὅμως τῆς φαινομενικῆς ταύτης κίνησεως αἱ ἥλιακαι κηλίδες φαίνεται, ὅτι ἔχουσι καὶ ἴδιαν τινὰ πρὸς τοὺς πάλους κίνησιν.

Κατὰ τὸν χρόνον δέ, καθ' ὃν κηλίς τις παρατη-

ρεῖται ἐπὶ τοῦ ἥλιακου δίσκου ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐμφανίσεως κατῆπερ ἀγριεῖ τῆς ἔξαρχηνίσεως, παρουσιάζει διαδοχικῶς διάφορα σχῆματα, ἀτινα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς λεγομένης πρωτητικῆς. Κατὰ τοὺς ἀπλουστάτους τῆς προσπτικῆς κανόνες καὶ κηλίδες, ὅταν εὑρίσκονται παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ ἥλιακου δίσκου, φαίνονται στενάτι, ὅσον ὅμως πλησιάζουσι πρὸς τὸ κέντρον τοῦ δίσκου καθίστανται πλατύτεροι, χωροῦσαι δὲ πρὸς τὸ ἔνακτο τοῦ δίσκου χεῖλος συστενοῦνται πάλιν καὶ ἐπὶ τέλους ἔξαρχηνίζονται. Ἐκ τοῦ φαινομένου τούτου συμπεραίνουσιν οἱ ἀστρονόμοι, ὅτι αἱ κηλίδες εἶναι κοινότητες ἐπὶ τῆς ἥλιακης ἐπιφανείας, τῶν ὅποιων τὰ κεχιμένα κρήστεδα ἀποτελοῦσι τὴν παρασκιάν.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ

(Ἐκ τῆς grande encyclopédie d'économie domestique)

ὑπὸ N. K. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Αἱ πρώται βοήθειαι πρὸς ἐπαναφορὰν τῶν πνεγομένων εἰς τὴν ζωήν.

"Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάρξεως τῶν θερινῶν λουτρῶν καὶ τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πολλαπλασιαζομένων θαλασσίων ταξιδίων νομίζομεν ἐπίκαιρον νὰ δικτυπώσωμεν ὁδηγίκις τινὰς περὶ τῶν πρώτων βοηθειῶν, αἵτινες πρέπει νὰ παρέχωνται εἰς τὸν πνιγόμενον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὅδατος ἔξαρχηγὴν αὔτοῦ, πρὸς ἐπαναφορὰν εἰς τὴν ζωήν· ἐκτὸς ἐὰν ὁ πνιγεῖς διέμεινεν ἐντὸς τοῦ ὅδατος ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ὅτε πλέον πᾶσα προσπάθεια ἀποδίκει ματαία καὶ ζηνού ἀποτελέσματος. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχομεν παραδείγματα πνιγέντων, οἵτινες διέμειναν πλέον τῶν δύο ώρῶν ἐν τῷ ὅδατι καὶ διὰ τῆς χρήσεως τῶν καταλλήλων μέσων κατωθώθη νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ζωήν. Ἐπὶ τοσούτῳ δὲ εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς πάντας ἐν γένει αἱ τοιαύται γγώσεις, καθ' ὅσον συμβάνει πολλάκις νὰ ἀσθιμῶμεν θύματα πνιγομένων, οἵτινες μόλις λεπτά τινα τῆς ώρας ἔμειναν ἐν τῷ ὅδατι, καὶ ὅμως ἡ ἀπειρία καὶ ἡ ἀνικανότης τῶν παρατυχόντων ἀφήκεν αὐτοὺς νὰ ἀποθάνωσι διωρέαν.

α') Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὅδατος ἔξαρχηγὴν τοποθετεῖται ὁ πνιγεῖς ἐκεῖ ἐπὶ τόπου εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, ἐὰν ὁ κατιόδος εἶναι ὥρατος ἡ τούλαχιστον ἐὰν τὸ ψῦχος δὲν εἶναι μέγχ, ἀλλὰς μεταφέρεται εἰς τὴν πρώτην τυχούσαν κατοικίαν ἡ καλύσσην ἐν ἡ περιπτώσει ὅμως τὸ οἰκημα εἶναι πολὺ μακράν, τότε προτιμώτερον νὰ ἀφεθῇ ἐπὶ τόπου ἣν τῷ ἐπιδιψιλευθῶσιν αἱ πρώται βοήθειαι.

Καὶ ἐν πρώτοις ὁφείλομεν νὰ ἀπαλλάξωμεν ὅσον τάχιστα τὸν πνιγέντα ἀπὸ τῶν βεβρεγμένων αὐτοῦ ἐνδυμάτων καὶ νὰ τὸν πεσιτυλέξωμεν διὰ λινῶν στεγνῶν καὶ θερμῶν ἡ διὰ μακρίνων ὑφασμάτων, ἐὰν δὲ

Δέν εύρισκωνται τοιαῦτα πρόγειρα, δέν πρέπει νὰ διστάζωσιν οἱ παρκτυγχάνοντες νὰ προσφέρωσι τὰ ἔκυτῶν ἐνδύματα. Μετὰ ταῦτα δὲ τοποθετοῦμεν αὐτὸν εἰς θέσιν κατάληκτον οὕτως ὅπτε νὰ ἔχῃ τὴν κεφαλὴν ὄλιγον κεκλιμένην καὶ τὸ στόμα πρὸς τὰ κάτω, ὅπως ἔκρεσῃ διὰ τοῦ στόματος καὶ τὸν ρινῶν τόσῳ τὸ σῦδωρ ὅσῳ καὶ ἡ βλέννα καὶ ὁ σιελος καὶ πᾶσα ἀκαθαρτία παρεμποδίζουσα τὴν ἐλευθέρων κυκλοφορίαν τοῦ ἀέρος διὰ τοῦ στόματος καὶ τῆς ρινός.

6') "Ηδη ἐπιχειροῦμεν νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ—Τὸ πρώτον πρὸς τοῦτο μέσον εἴνε νὰ συμπιέζωμεν διὰ τῶν δύο γειρῶν ἐκ τῶν πλαγίων τὰς πλευρὰς τοῦ θώρακος καὶ ἀμέσως νὰ ἀφίνωμεν αὐτὰς νὰ ἐπανέργησται εἰς τὴν θέσιν των, περάγοντες οὕτω τεγχητῶς τὰς κινήσεις τοῦ θώρακος, ἃς οὔτος ἐκτελεῖ κατὰ τὴν ἀναπνοήν· ἔξακιλονθοῦμεν τὸ μέσον τοῦτο μετὰ δυνάμεως καὶ κακνονικῶς ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς φρέσκης καὶ ἐδὺ διδούμεν ὅτι καὶ ἔκστην συμπιέσιν ποσόν τι ἀέρος ἔξεργεται καὶ πάλιν εἰσέργηται διὰ τοῦ στόματος ἢ τῶν ρωθῶνων, τοῦτο εἴνε καλὸν σημεῖον καὶ ἔξακιλονθοῦμεν, ἀλλως κακτερεύμεν εἰς ἀλλο μέσον δροστικῶτερον, τὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἀναπνοῆς στήγια πρὸ στόμα. Πρὸς τοῦτο ὁ μᾶλλον ἀρροτισμένος εἰς τὸν παθόντα, ἀφίνων κατὰ μέρος πᾶσαν ἀποστροφὴν καὶ ἀποτροπικόμον, προσαρμόζει τὸ στόμα του ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ πνεύματος καὶ ἐμφυσᾷ μετὰ δυνάμεως ἀέρα ἐντὸς τοῦ στήθους κατὰ ἀμέσως δὲ ἀποσύρει τὸ στόμα του ὅπως ἔξελθῃ ὁ ἐμφυσοθεὶς ἀέρος γυγρόνως δὲ διὰ τῶν δακτύλων του κρατεῖ κεκλεισμένους τοὺς ρώθωνας τοῦ παθόντος, διότι ἀλλως ὁ ἐμφυσώμενος ἀέρος ἀντὶ νὰ εἰσέργηται πρὸς τοὺς πνεύμονας, θὰ ἔξεργηται ἐκ τῆς ρινός. Ἡ τοιούτῳ τρόπῳ προκαλούμενη τεγχητὴ ἀναπνοὴ πρέπει νὰ ἔξακιλονθήσῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἐπὶ ἡμίσειν καὶ ἐπὶ μίαν ἔστω, μετὰ θάρρους καὶ καρτερικότητος καὶ δέν πρέπει νὰ ἀπελπίζωμεν ἐν τῷ παθόντων δὲν παρέγῃ ταχέως σημεῖα ζωῆς.

Ἐγῷ δὲ ταῦτα γίνονται περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἀναπνοῆς, συγγρόνως ἀλλος τις ἢ ἀλλοι ἀσχολούνται εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀκρων πρὸς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὴν θερμασίαν τῶν ὅλον ἐν ψυχραινομένων ἀκρων, διὰ ἐγριθῶν τὰς ἐντριβὰς ποιοῦσιν ἢ διὰ τῶν γειρῶν ἀπλῶς ἢ καλλιον διὰ μαλικῆς ψήκτρως, εἴτε μαλλίνων ὑφασμάτων στεγνῶν ἢ βεβρεγμένων διὰ οἰνοπνευματούχου τινὸς ὑγροῦ (κονιάκ, ρομίον). Πρὸς δὲ τούτοις θερμανούσι τὸ σῶμά του περιβάλλοντες αὐτὸ διὰ διὰ θερμῶν μαλινῶν ὑφασμάτων ἢ καὶ ἐνθέτοντες ἐντὸς στάκτης ἢ ἀμμού θερμῆς.

Αἱ οὕτω πως εἰς τοὺς πνιγομένους ἢ εἰς τοὺς ἔξικοδήποτε ἀλλοι ἀσφυξίας πάσχοντες ἐπιδεχθεῖσιν

μεναι βοήθειαι εἰνε ἔξι ἑκατόντα, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ παρέγῃ τις μετὰ πολλῆς καρτερικότητος καὶ ὑπομονῆς, γωρίς γάλαπειζηται οὔτε διὰ τὴν ἐπὶ πολλὴν ὥραν δικρονήν τοῦ παθόντος ἐν τῷ ὅδατι οὔτε διότι δέν βλέπει αὐτὸν ταχέως ἐπανερχόμενον εἰς τὴν ζωήν. Τοῦτο δὲ διότι ἔχομεν παραδείγματα παθόντων, οἵτινες διέμειναν ὀλοκλήρους ὥρας ἐντὸς τοῦ ὅδατος καὶ σμως ἐσώθησαν μετὰ ταῦτα, καὶ ἀφ' ἑτέρου παραδείγματα παθόντων, οἵτινες μόλις μετὰ παρέλευσιν 4, 5 καὶ 6 ὥρων μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὅδατος ἔξαγωγήν των ἐπανηλθον εἰς τὴν ζωήν διὰ τῆς παροχῆς τῶν καταλλήλων βοηθητικῶν μέσων. Ταῦτα ἔχοντες ὑπὲρ ὅψει ἀς παρατίνωμεν τὰς συμπιέσεις τοῦ θώρακος, τὴν διὰ τοῦ στόματος τεγχητὴν ἀναπνοήν, τὰς ἐντριβάς, τὴν θέρμαν τοῦ σώματος κλ. ἐπὶ πολλὰς ὥρας. "Απαξὲ ἐπανελθόντος εἰς τὰς αἰσθήσεις του τοῦ παθόντος πρέπει νὰ δισταγμεν κατὰ πρὸς πόσιν σταγόνας πνευματώδους τινὸς ποτοῦ καὶ ἐδὺ καταπίνη αὐτὸ εὐκόλως νὰ ἔξακιλονθῶμεν τὰς δόσεις ἀλλὰ εἰς ποσότητας πολὺ σμικρές. Τὰ κατόπιν ἐπαφίενται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ικτροῦ, ὃν πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν ὅσου τάχιον.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω μνησθέντων βοηθητικῶν μέσων ὑπάρχουσι καὶ δραστηριώτερα τοιαῦτα, τῶν ὁποίων ὕμιν τὴν ἐπιχειρησίαν δέν δινάμεθα νὰ συστήσωμεν εἰς τὸν τυγχόντα, διότι ἡ ἀκταλληλος χρήσις αὐτῶν δύναται νὰ γίνη βλαβής μᾶλλον ἢ ὠφελείας πρόζενος. Τὰ τοιαῦτα μόνον ιατρὸς παρατυγχάνων δύναται νὰ μεταχειρισθῇ.

Αὔξησες τῆς παραγωγῆς τῶν ὥδων.—Πάγιτες γνωρίζουμεν τὴν μεγίστην χρησιμότητα τῶν ὥδων πρὸς τροφὴν τῷ ἀνθρώπῳ, διὸ καὶ ἀποτελοῦσι ταῦτα μέσον ἀρκετὰ σπουδάσιον ἐμπορίου· ως ἐκ τούτου πᾶσα μέθοδος πρὸς βελτίωσιν τῆς παραγωγῆς αὐτῶν πρέπει μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ ἐπιμονῆς νὰ ἐκλέγωμεν τὰς ὑπερβολές τὸ 4ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ὅρνιθες καὶ νὰ πωλῶμεν νὰ σφράγωμεν αὐτὰς πρὸς ἰδίκυ μης χρήσιν, διότι εἴνε γνωστὸν ὅτι ἡ ὅρνις κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας της γεννᾷ τὰ περιστερά τὰς ὥδας, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ὄλιγωτερα μὲν ἀλλὰ μεγαλήτερα, μετὰ ταῦτα δὲ ἡ παραγωγὴ ἐλαττούνται σπουδάσιως. Τοιουτορόπως ἐνῷ ἡ διπλάνη πρὸς διατροφὴν ὅρνιθος τοιετοῦ εἰνε ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τὴν πεντεκτή, αὐτὴ γεννᾷ πολὺ ὄλιγωτερα· ἐκτός δὲ τούτου αἱ νεκροὶ ὅρνιθες γεννῶσι κατὰ τὸν γειμῶνα καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἀργάς τοῦ ἔτους, ὅτε ἡ τιμὴ τῶν ὥδων εἴνε διπλασία καὶ τριπλασία τῆς τῶν ἀλλων ἐποχῶν, ἐνῷ

ζόνις ήλικιωμένη ποτὲ δὲν γενήσεται τὸν γειμῶνα. Τοιουτοτρόπως ὁ κτηνοτρόφος δικτρέφων καλῶς ὅρνιθας ἐνός, δύο, τριῶν καὶ τεσσάρων ἐπόνησις ήλικίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ παράγῃ σοι τὸ δυνατὸν περισσότερα ὡκεῖ καὶ εἰς πλεον ἐπογὴν τοῦ ἔτους, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἐκθέτῃ πρὸς πώλησιν ὅρνιθας οὐχὶ γεγηρακυίας καὶ ἀκαταλλήλους πρὸς θρέψιν, καθ' ὃσον ἡ μόλις συμπληρώσασα τὸ τέταρτον ἔτος δύναται νῦν θεωρηθῆ ἀκόμη ἀρκετὰ καλὴ πρὸς βρῶσιν.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΦΥΣΙΚΗ Περὶ "Πρεδος" ἢ οὐρανέων τόξου.

—ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ—

(Συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλου)

Κατὰ τὸν Νεύτωνα τὰ διάφορα σώματα κατὰ καθ' ἑκατὸν δὲν εἶναι κεχρωματισμένα, ἀλλ' ὡς ἐμφανεῖται ἐκ τῆς θεωρίας τῆς διαθλάσσεως ἀνακλύσεως καὶ ἀνακλάσσεως τοῦ φωτός, τὸ χρῶμα σώματός τινος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαφόρου ἀνακλαστικῆς δυνάμεως, ἣν ἔχει πρὸς τὰ διάφορα χρώματα, εἰς ἡ ἀναλύεται τὸ ἐπ' αὐτοῦ προσπίπτον λευκὸν φῶς τοῦ ἡλίου. Τὸ σώμα ὅπερ ἀνακλᾷ ὀλόκληρον τὴν ἐπ' αὐτοῦ προσπίπτουσαν λευκὴν ἀκτίνα φαίνεται λευκὸν ὡς ἡ χιών· τὸ δὲ ἀπορροφῶν ὀλόκληρον τὴν ἀκτίναν καὶ ἀνακλῶν ἐλάχιστον φῶς φαίνεται μέλαν. Μεταξὺ τῶν ὄριων τούτων τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μέλανος περιλαμβάνονται ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ χρωματισμοὶ τῶν ἐπτὰ ἀπλῶν χρωμάτων τοῦ φάσματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπειροὶ ἀλλοι χρωματισμοὶ προκύπτοντες ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἢ πλειόνων ἀπλῶν χρωμάτων· π. γ. τὸ πορτοκαλίον φαίνεται κίτρινος, διότι ἔχει τὴν ἰδιότητα μετὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ προσπτωσιν τοῦ λευκοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς rā araléη αὐτὸν εἰς τὰ 7 χρώματα καὶ rā ἀπορροφᾷ μὲν πάρτα τὰ ἀλλα, rā ἀφίην δὲ rā ἀρακλῶται καὶ rā ἐργωται εἰς τὸν ὄρθιαλμόν μας μόρον αἱ κίτριναι ἀκτίνες· ὁ ὄρθιαλμὸς λοιπὸν διὰ τῶν κίτρινων ἀκτίνων βλέπει τὸ πορτοκάλιον κίτρινος. Τὰ γόλτα τῶν φυτῶν φαίνονται πράσινα, διότι ἀνακλῶσι μόνον τὰς πρασίνους ἀκτίνας. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἀπλῶν χρωματισμῶν. Υπάρχουσιν ὅμως σώματα, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ πλειστα, τὰ ὅποια μετὰ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ λευκοῦ φωτός, τινὰ μόνον τῶν ἀπλῶν χρωμάτων ἀπορροφῶσι, τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἀνακλῶσι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ ὄρθιαλμὸς δέχεται συγχρόνως ἀνακλωμένας ἐκ τοῦ σώματος ἀκτίνας, δύο, τριῶν ἢ καὶ πλειόνων ἀπλῶν χρωμάτων· ἐν τοικύτῃ περιπτώσει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτων παράγεται τρίτον τὸ χρῶμα διάφορον, μὲ τὸ ὅποιον φαίνεται κεχρωματισμένον τὸ προκείμενον σώμα. Ἐπειδὴ δὲ πλειστοὶ σοι συνδυασμοὶ δυνατὸν νὰ λάβωσι χώραν, διὰ τοῦτο γεννᾶται ἡ ἀπειρία τῶν διαφόρων συνθέτων χρωμάτων, ὑπὸ τὰ ὅποια παρουσιάζονται εἰς ἡμῖς τὰ σώματα.

'Ἐκ τοῦ εἰδους λοιπὸν τῆς ἀνακλωμένης ἢ τῶν

ἀνακλωμένων ἀκτίνων τοῦ φάσματος ἐξ ἐκάστου σώματος, ἐξαρτᾶται ὁ χρωματισμὸς αὐτοῦ. "Οτι δὲ οὕτως ἔχει τὸ πράγμα δυνάμεθα εὐκόλως νὰ δείξωμεν, ἐχει συγκριτίσωμεν τὸ φάσμα ἐντὸς σκοτεινοῦ θαλάσμου καὶ κατόπιν λάβωμεν σώμα τι οἰουδήποτε χρώματος καὶ τὸ θέσωμεν διαδοχικῶς εἰς τὰ διάφορα χρώματα τοῦ φάσματος· θὰ βλέπωμεν αὐτὸς ἐρυθρόν, κίτρινον, κυκνοῦν κτλ. ἀναλόγως τοῦ χρώματος ὑπὸ τοῦ ὅποιου φωτίζεται, διότι τὸ ἀπλούν χρῆμα μὴ δυνάμενον νὰ ἀνακλυθῇ ἀνακλᾶται ὡς ἔχει.

Π. ΤΡΟΓΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΘΕΡΜΩΝ ΠΗΓΩΝ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

—ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ—

Ἐπὶ τῆς ἡφαιστειώδους καὶ ὑπὸ συγγόνων σεισμῶν ταρασσομένης νήσου Μυτιλήνης ἡ Λέσβου ἀπαντῶσι σπουδαῖκι διαστρώσεις πετρωμάτων πυριγενῶν ἐκ τῶν τῆς ἑωκίνου καὶ πλειοκαίνου ἐποχῆς τῆς τριτογενοῦς περισσοῦ. Τὰ πυριγενῆ ταῦτα πετρώματα εἶναι κυρίως τραχείτης κροκαλλοπαγῆς διὰ τραχείτης ὅμοιως ὑπὸ συγκεκολλημένος καὶ ἀπαντῶν κατὰ τὸ δυτικὸν τῆς νήσου μέρος τὸ πρὸς τὴν Θεσσαλίαν ἐστραμμένον, τραχεῖτης συνεργής, ἀδεοίτης καὶ δρείτης κατὰ τὰ ΒΑ τῆς νήσου καὶ πλαγιοσυστικοὶ βασαρίται (basaltes) ἀπλούμενοι κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τὴν πρὸς τὴν Μ. Ασίαν ἐστραμμένην ἀπὸ Μυστεγνῶν μέχρι Μαλέα καὶ παρὰ τὸν Μόλυβον (ιδ. Histoire géologique de Mételin et de Thasos par L. De Launay). "Η παρουσία τῶν πυριγενῶν τούτων πετρωμάτων ἡρεύεται ἐπὶ τῆς νήσου καὶ ἀπειροὶ τὸν θερμῶν πηγῶν σύνημα δὲ καὶ ἡ παντελὴς ἐπὶ τῆς νήσου ἔλειψις ἡφαιστείου ἐνεργοῦ μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς Μυτιλήνης ἔπειθεν ἀλλοτε (κατὰ τὴν ἀνωτέραν μνημονευθεῖσαν γεωλογικὴν περίοδον) ὑπὸ τῆς ἡφαιστειώτητος τῆς γῆς ρήγματα πολλὰ καὶ μεγάλα· διὰ τῶν ρηγμάτων δὲ τούτων τοῦ ἐδάφους εἰσδύουσι τὰ ἐκ τῶν πέριξ ὄρέων κατερχόμενα ὄχοτα, καὶ ἐν τοῖς βαθεσὶ τῆς γῆς θερμακινόμενα, ἀναβλύζουσιν εἴτα ἐκεῖθεν ἀποτελοῦντα τὰ πολλὰς τῆς νήσου θερμὰς πηγὰς.

"Ως γνωστόν, θερμαι πηγαί, ἡ θερμαι ἀπλῶς, καλούνται ἐν τῇ γεωλογίᾳ πηγαὶ ὑδάτων ἐχόντων θερμοκρασίαν ἐν γένει ἀγωτέραν τῆς μέστης θερμοκρασίας τοῦ τόπου, ἐν ὧ ἀναβλύζουσιν. Αἱ ταινῖται πηγαὶ ἀπαντῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ διαστρώσεων καταγγεῖς πυριγενούς, λαμβάνουσαι τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν θερμοκρασίαν ἐκ τῆς γηγενούς θερμότητος. Η μέση θερμοκρασία ὅλων ἐν γένει τῶν θερμῶν τῆς Μυτιλήνης πηγῶν εἶναι περίπου 50° K. ἐπειδὴ δὲ ἐν τοῖς βαθυτέροις τῆς γῆς δέχονται, ὅτι ἡ θερμοκρασία αὐξάνεται κατὰ 10 K. ἀνὰ πάν 33ον μέτρον, ἀν δεγχθῶμεν ὡς μέσην θερμοκρασίαν τῆς νήσου Μυτιλήνης 15° K, ἐπεται ὅτι ἡ